KÁROLYI KASTÉLY
Fehérvárcsurgó

Üdvözöljük a Károlyi Kastély dendrológiai tanösvényén!

Scroll down for English

A Nemzetközi Dendrológiai Alapítvány által megálmodott útvonal egyedülálló utazást kínál a látogatóknak a világ minden táján őshonos növényfajok gazdagságába: 2024-ben több mint 200 faj egyedeit telepítették a területre. A helyi viszonyokhoz alkalmazkodott fiatal fák és cserjék az évek során fokozatosan fejlődnek majd.

Az 1,8 km hosszú útvonalon bejárhatja Európát és a környező Mediterrán térséget, a Kaukázust, Hürkániát, Kínát, a Himaláját, Japánt és Mandzsúriát, valamint Észak-Amerika nyugati és keleti tájait.

Ez a folyamatosan fejlődő projekt a kiválasztott erdei ökoszisztémák gazdagságát tükrözi, célja pedig, hogy értékes forrást nyújtson mindazok számára, akiket érdekelnek a mérsékelt égöv fás szárú növényfajai.

Elrendezés
A tanösvény földrajzi elrendezésű, főbb régiói Európa, a Kaukázus, a Kaukázus és Hirkánia, Kína, a Himalája, Japán és Mandzsúria, Észak-Amerika nyugati része, végül Észak-Amerika keleti része. Ökológiai alapon három régió – Európa, Kína és Észak-Amerika keleti részét a terv, a domborzat figyelembevételével száraz, illetve humid, párás, azaz xero- ill. mezoterm szakaszokra osztotta.
Az ösvényen megtett távolságot 25 méterenként leütött távolságjelző oszlopok, valamint az egyes régiók elején tájékoztató/ismeretterjesztő táblák jelzik.

Európa (0–320 m és 1550–1885 m)
Az ösvény a dendro-túraösvény északnyugati sarkánál, az Európa szakasszal kezdődik, és kisebb kanyarokkal dél felé halad, bemutatva az európai hegyvidéki és balkáni fa- és cserje fajokat.
225 m után egy helyi nevezetességhez érünk: a tanösvény egyik legidősebb fája áll előttünk, egy pompás hegyi juhar (*Acer pseudoplatanus*), amelynek alapkerülete 6 méter! A mögötte lévő kis tisztáson egy keleti platán (*Platanus orientalis*) liget fácskái láthatók, ezek (2025-ben) még csak 1,5–2 m magasak, de pompás csoportot formálnak majd.
Itt balról (keletről) csatlakozik be az 1,83 km hosszú dendrológiai tanösvény utolsó, 185 m-es szakasza (1650–1825 m), a „száraz nyarú, szubmediterrán Európa” („Száraz Európa”) végpontja. Mi azonban (ha nem csak Európa növényfajait akarjuk látni) folytassuk utunk tovább délnek. Jobbról déli ostorfa (*Celtis australis*) csoportot, majd jobbra fiatal balkáni juhart (*Acer heldreichii*), vadgesztenyét (*Aesculus hippocastanum*) és a török mogyoró (*Corylus colurna*) ligetek indító fáit

látjuk. 320 méternél Európa párás mérsékelt égövi része véget ér, és az ösvényt a kaukázusi-hirkániai erdők fajai szegélyezik.

Kaukázusi és hirkániai erdők (320–600 m)
A szakasz bevezetőjében a keleti lucfenyőt (*Picea orientalis*), a nordmann-jegenyefenyőt (*Abies nordmanniana*), a keleti vagy kaukázusi lucot (*Picea orientalis*) mutatjuk be a kaukázusi lomberdő állományok fajaival, mint a gesztenyelevelű tölgy (*Quercus castaneifolia*), a gyertyánszil (*Zelkova carpinifolia*) és a perzsa varázsfa (*Parrotia persica*), benne olyan örökzöldekkel, mint a kaukázusi magyal (*Ilex colchica*) és a kaukázusi illatcserje (*Osmanthus decorus*). Egy hosszabb szakasz (380–600 m) itt még nincs beültetve, de hamarosan kiterjesztjük a perzsa varázsfa- és a kaukázusi gyertyánszil állományokat, több más fafaj - így kétféle gyertyán (*Carpinus betulus* f. *caucasica* és *C. orientalis*), kaukázusi lepényfa (*Gleditsia caspica*), kaukázusi éger (*Alnus subcordata*) és több más fa- cserje- illetve törpecserje fajjal - ez utóbbiak közül csodabogyóval (Ruscus) és az endemikus csodavesszővel (Danae).

Kína (560–920 m) mérsékelt övi monszun területei, benne IV: „Száraz Kína” (740-840 m)
A bal oldalon lévő 600 méteres távolságjelző oszlop után egy feltűnően ezüstös levelű mandzsúriai hárs (*Tilia mandshurica*) jelzi a kínai szakasz kezdetét. Rövidesen az ösvény balra fordul, és a kanyarban a bal oldalon már 3 méter magas kínai ősfenyők (*Metasequoia glyptostroboides*) jelzik Közép-Kínát. Itt sok érdekes, az ősfenyővel társuló fafaj kap még helyet, így kínai tupeló, kínai ámbrafa és kínai tulipánfa. Miután elhaladunk a kínai sárgavirágú szivarfák csoportja (*Catalpa ovata*) mellett, az észak-kínai balzsam nyár (*Populus cathayana*) és az illatos virágú, ősszel piros csészés, kék bogyójú végzetfa (*Clerodendrum trichotomum*) után, a terep enyhén emelkedik, majd 750 méternél meredekké válik. Ez a rész már „Száraz Kína”, amelyről külön ismertető tábla ad rövid leírást, és ahol egy csoport szibériai borsócserje (*Caragana arborescens*) és számos fényigényes, szárazságtűrő tűlevelű, lombhullató fa és cserje képviseli Kína száraz éghajlati övezetei fás szárú növényeit. A fenyőfélék közül ide tartozik a dió-selyemfenyő (*Pinus armandii*), a keletfa (*Platycladus orientalis*), a háromerű juhar (*Acer buergerianum*), a kínai paratölgy (*Quercus variabilis*), és a mi húsos somunk (*Cornus mas*) távol-keleti rokona, a kínai-japán *C. officinalis*.
A domb túloldalán a keleties letjőn 800 méter közelében, a lejtő meredekebb szakaszán visszatér a nedves kínai szakasz, elsősorban nyugat-kínai fákkal és cserjékkel, beleértve a magas öv-beli tűlevelűeket, mint például a szibériai vörösfenyőt (*Larix sibirica*), a Wilson-lucot (*Picea wilsonii*) és a szalvéni völgyi jegenyefenyőt (*Abies salouenensis*).

A lejtő alja felé haladva a helyi- (mezo- és mikro-)klíma észrevehetően változik, a talaj nedvesebbé válik, és 900 méter után, mély, tápanyagban gazdag talajon elérjük a „Himalája” szakaszt.

Himalája (920–1035 m)
A „Himalája” táblája körüli kis himalájai cédrus (*Cedrus deodara*) csemeték már pár éven belül látványos köntösbe öltöztetik a teret. Társuló fajaik között több jegenyefenyő, luc, hemlok, himalájai selyemfenyő és tiszafa kap majd helyet – köztük a leghosszabb tűjű jegenyefenyő és luc (*Abies pindrow, Picea smithiana*). Már most szépen növekszik az indiai vadgesztenye (*Aesculus indica*). A fák alatti alsóbb szintekben himalájai tölgyek, juharok és látványos örökzöldek kapnak majd helyet – ezek beszerzése, kiültetése még a közeljövő feladata. De már most látható a ritka himalájai koronás varázsfát (*Parrotiopsis jacquemontiana*), amelyen kora tavaszon, a még kopasz vesszőkön jelennek meg a nagy fehér fellevelekkel körbefogott félgömbös virágzatok.

A tanösvény ezen, himalájai szakaszán az ösvény keleti irányból, íves kanyarral északnak fordul és innen már a japán szakaszon folytatjuk utunkat.

Japán-mandzsúriai szakasz (1035–1180 m)
Néhány kanyartól, íves hajlattól eltekintve a japán-mandzsúriai szakasz szinte egyenes vonalban vezet észak felé. A szakasz kezdetét a koreai ullung-szigeti kislevelű hárs (*Tilia insularis*) jelöli, amelyet azután a Japánban őshonos juharok gazdag állománya követ, köztük a japán tenyeres (*Acer japonicum*, *A. palmatum*) és csíkos kérgű (*A. tegmentosum, A. capillipes*) juharok (tréfás nevükön a „pizsama juharok"). A tűlevelűek közül megtalálható itt a mandzsu tiszafa (*Taxus cuspidata*), a nikko- (*Abies homolepis*) és momi jegenyefenyő (*Abies firma*), a hondói luc (*Picea jezoensis*), valamint a japán nevén „kaja" – a japán nagymagvú-tiszafa (*Torreya nucifera*) és a japán fejestiszafa (*Cephalotaxus harringtonii*). Itt vannak a japán szugiciprus (*Cryptomeria japonica*), a szavára- és a hinoki álciprusok (C*hamaecyparis pisifera*, *Ch. obtusa*), valamint a hibatuja (*Thujopsis dolobrata*), Japán maradvány-bennszülött faja. A fák alatt számos jellegzetes japán lombos cserje és örökzöld virágzik, mint például a japán mahónia (*Mahonia japonica*), a japán dérbabér *(Skimmia japonica*) és a japán babérsom (*Aucuba japonica*).

1160 méternél a japán ösvényt egy széles látképi nyiladék keresztezi, majd a regionális szakaszt szimbolikusan egy japán tenyeres-juhar csoport zárja le.

Nyugati Észak-Amerika (1180–1280 m)
Tovább észak felé, 1200 méternél átlépünk a „másik féltekére", és elérjük nyugati Észak-Amerikát. Itt a terep jobbra (keletre) lejt, kiváló lehetőséget kínálva arra, hogy a faj szempontjából pontos (bár nem méretarányos) mintát mutassunk be a mamutfenyő (parti óriásfenyő, *Sequoia sempervirens*) erdőkről és a mérsékelt égövi csendes-óceáni tűlevelű esőerdőkről. Központi elem lesz itt a „mamutfenyő liget", amelyben társuló faj a parti duglászfenyő (*Pseudotsuga menziesii* var. *menziesii*), az óriás jegenyefenyő (*Abies grandis*), az amerikai gyantásciprus (*Calocedrus decurrens*) és az oregoni álciprus (*Chamaecyparis lawsoniana*). Hozzájuk csatlakozik a kaliforniai nagymagvú-tiszafa (*Torreya californica*), valamint két jellegzetes nyugat-észak-amerikai juhar: a nyugati nagylevelű juhar (*Acer macrophyllum*) és a nyugati tenyeres juhar (*Acer circinatum*). Megtalálható itt a sokáig szép, sima kérgű, nyugati nagy kutyabenge vagy kaszkara (*Rhamnus purshiana*), valamint a nyugati erdők olyan csodálatos díszei, mint a fehér virágú nyugati fanyarka (*Amelanchier alnifolia*), a nyugati koronás som (*Cornus nuttallii*), és a nyugati korallvirágú ribizli (*Ribes sanguineum*).

Tovább haladva észak, majd északnyugat felé, kissé emelkedik a terep és egyre szárazabb a talaj. A természetes domborzathoz alkalmazkodva – és a rendelkezésre álló mikro-domborzat lehetőségeit kihasználva, Észak-Amerika keleti részének erdeit – fáit, cserjéit – bemutató rész két szakaszra válik, s ezeket egy dombtető jellegű szárazabb rész választja el egymástól, ahol a „száraz nyarú Észak-Amerika" flóraelemei kapnak helyet. Igy a Sziklás-hegységtől keletre eső Nagy-síkság (Great Plains), a Sziklás-hegység nyugati lejtőlába, az attól nyugatra fekvő „Medence és Gerincek" (Basin and Ridges) valamint a Sierra Nevada területeinek fái és cserjéi.

Keleti Észak-Amerika (1280–1450 m; 1540–1650 m)
Az Appalache-hegység és lejtőlába, a Parti-síkság gazdag fás növényvilága jelenik majd itt meg – az elsőnek telepített fák már virágzanak is. Megtalálható itt az amerikai tulipánfa (*Liriodendron tulipifera*), az amerikai ámbrafa (*Liquidambar styraciflua*), az örökzöld- és lombhullató magnóliák sora, köztük az örökzöld *Magnolia grandiflora*, a hatalmas fává növő ernyős liliomfa (*M. tripetala*), a kelet-amerikai gyertyán (*Carpinus caroliniana*) a kelet-amerikai komlógyertyán (*Ostrya virginiana*), a cukorjuhar (*Acer saccharum*) és a nyugati örvös som (*Cornus alternifolia*). A lombkorona alsó

rétegeiben már kora tavasszal lombelőzőn megjelennek az aranyló virágzatú kelet-amerikai lindéra cserje (*Lindera benzoin*) virágai, majd a fehér felleveles keleti koronás som vagy virágsom (*Cornus florida*), és az amerikai szilva (*Prunus americana*) fehérlő virágai. Feltűnőek még az olyan cserjék, mint a virginiai fűszercserje (*Itea virginica*), az rózsás virágú kelet-amerikai illatos szeder (*Rubus odoratus*), a kelet-amerikai fűszercserje (*Calycanthus floridus*) és a bokros termetű vörös vadgesztenye (*Aesculus pavia*). A tűlevelűeket itt a kanadai hemlok (*Tsuga canadensis*), a („csak Európából nézve") nyugati életfa- és a virginiai boróka (*Thuja occidentalis, Juniperus virginiana*) csoportjai képviselik, de ide kerül majd több tűnyalábos fenyő is. Ez jelenleg a tanösvény legsűrűbben beültetett szakasza... már csak egy-két év, és valóban az Appalache-hegység lejtőin érezhetjük magunkat.
A következő rész, mint fentebb láttuk, 90 m hosszan (1450–1540 m) „Száraz Amerikáé", majd keleti Észak-Amerika második szakasza következik, ahol 110 méter hosszan (1540–1650 m) azokkal a kelet-amerikai fajokkal találkozhatunk majd, amelyeket az első 170 m-es szakaszon – tér hiányában – nem tudtunk megjeleníteni.

Száraz Észak-Amerika (1450–1540 m)
Kelet-Észak-Amerika „mezoterm" (nedves-mérsékelt égövi) része mindjárt egy nyiladékot követő résszel ér véget. Ezen áthaladva, a tanösvényi 1470 métertől a prérik (Great Plains), a Sziklás-hegység és a „Medence és vonulat tartomány" (Basin and Range Provice) száraz éghajlathoz alkalmazkodott fajait, illetve a mediterrán-szubmediterrán Sierra Nevada és a Parti-hegység nyáron száraz vidékének növényeit láthatjuk. Ez a szakasz még korai fázisban van, de már megtalálható itt a nyugati boróka (*Juniperus scopulorum*), a sárgafenyő két változata (*Pinus ponderosa var. p. és P. p. var. scopulorum*), a csavarttűs fenyő két változata (*Pinus contorta* var. *latifolia, P. c.* var. *murrayana*), az arizonai ciprus két típusa (*Cupressus arizonica var. a., C. a. var. glabra*), valamint az amerikai vasfa (*Gymnocladus dioicus*), a nagykupacsú fehér tölgy (*Quercus macrocarpa*) és a sivatagi ostorfák azonosnak is tekintett két faja (*Celtis reticulata*, *C. douglasii*). Ugyancsak feltűnik az Amerika nyáron száraz, mediterrán területeiről származó kaliforniai vadgesztenye (*Aesculus californic*a) és a hullámos levelű mahónia (*Mahonia */Berberis pinnata*).

A „Száraz Amerika" szakasz után – ahogy a talajviszonyok javulnak, és a lejtő kevésbé lesz kitett – keleti, atlanti Észak-Amerika újabb, 110 méteres szakasza (1540–1650 m) tér vissza.

Száraz Európa és a határos Mediterrán (1650–1835 m)
Sétánk elején a mérsékelt égövi Európában jártunk. Itt azonban Európa fás növényeinek csak kis részét mutathattuk be, mert a meleg, a száraz övezetek növényei a patakmenti ligeterdő talaján, és majd mély árnyékot adó növényei között, nem boldogultak volna. Ezért – mint „Száraz Kína" és „száraz keleti Észak-Amerika" esetében – a mediterrán-szubmediterrán és szubmeridionális, valamint (a kevés) száraz kontinentális európai fás fajt egy „száraz Európa-Mediterrán" részre, az enyhe dombhajlat nyugatias lejtőjére telepítettük.
Ezt követi azután egy igazi, mediterrán világ, mediterrán cédrusokkal (*Cedrus libani*, *C. atlantica*), andalúziai, szicíliai és kilikiai jegenyefenyőkkel (*Abies pinsapo, A. nebrodensis, A. cilicica*), magyal-, édesmakkú magyal- és karmazsin tölggyel (*Quercus ilex, Qu. rotundifolia, Qu. coccifera*), libanoni és makedóniai tölgyekkel (*Quercus libani, Qu. trojana*), kőrislevelű terpentinfákkal (*Pistacia terebinthus*). Kísérő fajaik itt a jeneszter (*Spartium junceum*) és a széleslevelű olajfagyal (*Phillyrea latifolia*).

Itt a lankás lejtő végén, visszaértünk az idős hegyi juharhoz és a 240 méteres jelzőoszlophoz. Jobbra fordulva, ugyanott hagyjuk el a tanösvényt, ahol sétánkat elkezdtük.

KÁROLYI KASTÉLY
Fehérvárcsurgó

Welcome to the dendrological trail of the Károlyi Kastély!

Conceived by the International Dendrological Foundation, it offers visitors a unique journey through the world's biodiversity, with more than 200 species introduced to the site in 2024. Adapted to local conditions, these young trees and shrubs will gradually grow over time.

Along a 1.8 km route, you will travel through Europe and the neighboring Mediterranean region, the Caucasus, Hyrcania, China, the Himalayas, Japan and Manchuria, Western North America, and Eastern North America.

This ongoing project reflects the richness of the selected forest ecosystems and aims to provide a valuable resource for anyone interested in the woody plant species of the temperate world.

We wish you a pleasant visit!

Layout
The trail follows a geographical arrangement. For ecological reasons, three regions of the seven main regions (Europe, China, and Eastern North America) are further divided into sub-sections (dry, and humid / xéro-, and mezoterm).
The distances covered along the pathway are marked by distance marker posts at every 25 meters and educational boards at the beginning of each specific region.

Europe (0–320 m from the start "0" of the trail)
The trail begins at the northwestern corner of the dendro-trail area with the Europe segment, and proceeds south, with minor curves, introducing the European mountain and Balkan species.
After 225 m, we arrive at a local landmark: one of the oldest trees on the nature trail, a magnificent Sycamore maple (*Acer pseudoplatanus*) with a base circumference of 6 meters! Behind it there is a small clearing, where an Oriental Plane (*Platanus orientalis*) grove is currently forming (the trees are yet 1.5–2 m tall only).
From the left (the east), the end of the 1.8 km long loop of the dendrological trail joins in—this section is the end segment of Europe: **"Dry Europe" (1650–1835 m from the start "0" of the trail)**. We, however, continue for another 100 m, among the young trees (the future groves) of young Horse chestnut (*Aesculus hippocastanum*) and Turkish hazel (*Corylus colurna*). At 320 m, the humid temperate part of Europe concludes, and the trail becomes lined with species from the Caucasian-Iberian and Hyrcanian forests.

Caucasian and Hyrcanian forests (320–600 m)
The introduction to this section will feature stands of Oriental spruce (*Picea orientalis*), Nordmann fir *(Abies nordmanniana*), and several taxa of the Caucasian forest including such evergreens as Caucasian holly (*Ilex colchica*), Caucasian osmanthus (*Osmanthus decorus*). The Hyrcanian broad leaved forest trees will be mainly represented here by chestnut-leaf oak (*Quercus castaneifolia*), Caucasian elm (*Zelkova carpinifolia*) and Persian ironwood (*Parrotia persica*). A longer stretch (380–600 m) here is not yet planted but soon will developed with the trees of the great Hyrcanian forests, including Persian ironwood and Caucasian zelkova stands, with many interesting shrubs and subshrubs associate with them in the nature.

China (600–920 m) temperate - monsoon areas and "Dry China (740-840 m)
After the 600 m post on the left side a Manchurian lime (*Tilia mandshurica*) with conspicuously silvery leaves undersides is marking the beginning of the Chinese section. At 675 m, the trail turns left, and in the curve a group of Dawn redwood (*Metasequoia glyptostroboides*) appears on the left side, already reaching 3 meters in height. After passing the Chinese yellow catalpa (*Catalpa ovata*), the Cathay poplar (*Populus cathayana*) and the blue-berried Harlequin glorybower (*Clerodendron trichotonum*) the terrain rises slightly and soon becomes truly steep at 750 m, where a group of Siberian peashrub (*Caragana arborescens*) and several light-demanding, drought-tolerant conifers, deciduous trees, and shrubs represent the woody plants of the dry climate zones of China ("Dry China"). Among these are the Armand pine (*Pinus armandii*), Chinese arborvitae (*Platycladus orientalis*), Trident maple *(Acer buergerianum*), Chinese Cork oak (*Quercus variabilis*), and the - Far Eastern relative our one, the Far Eastern (Chinese-) Japanese Cornelian cherry (*Cornus officinalis*).
Near 800 m, on a steeper section of the slope the "wet China" section returns mainly with West Chinese trees and shrubs including high elevation conifers as the Siberian larch (*Larix sibirica*), Wilson's spruce (*Picea wilsonii*), and the Salween fir (*Abies salouenensis*).

Toward the bottom of the slope, the local climate changes noticeably, the soil is more wet, and after the distant marker post of 900 m, on deep, nutrient-rich soil, we find ourselves in the section of the "Himalayas."

Himalayas (900–1035 m)
The welcome to the "Himalayas" is a group of Deodar cedars (*Cedrus deodara*). Among them, the rare Himalayan Witch Hazel (*Parrotiopsis jacquemontiana*) is already in bloom by early March. On the other side, the first tree of an Indian Horse-chestnut (Aesculus indica) tree-group is developing. This spot will be the place for many more exciting Himalayan trees, such as oaks, maples with evergreen shrubs in the lower layers.

On this section of the nature trail, after 1035 m, the path turns north. From here, we continue through the Japanese section.

Japanese-Manchurian Section (1035–1200 m)
Aside from some curves and bends the Japanese-Manchurian section leads us in an almost straight-line North. The section is marked by a Korean linden (*Tilia insularis*), followed by a rich row of maples native to Japan, including the Dawny Japanese maple (*Acer palmatum*) and a series of longitudinally silver- and green patterned "striped-bark" maples. Among the conifers, one finds here the Japanese yew (*Taxus cuspidata*), the Nikko fir (*Abies homolepis*), the Momi fir (*Abies firma*), the Jezo spruce (*Picea jezoensis*), and the tree known by its Japanese name "kaja"—the Japanese nutmeg-yew (*Torreya nucifera*). Also present are the Japanese plum-yew (*Cephalotaxus harringtonii*), the Japanese red cedar/Sugi

(*Cryptomeria japonica*), the Sawara (*Chamaecyparis pisifera*) and the Hinoki cypresses (*Chamaecyparis obtusa*), as well as the Hiba arborvitae (*Thujopsis dolabrata*) – most of which are relic endemic species of Japan. Among them many characteristic Japanese evergreens thrive, such as the Japanese mahonias (*Mahonia japonica*), the Japanese Skimmia (*Skimmia japonica*), and the Japanese laurel (*Aucuba japonica*).

At 1160 meters the Japanese section is interrupted by a wide clearing, one of the remaining landscaping vistas and symbolically closes with a large group of Japanese maples.

Western North America (1180–1280 m)
At 1200 meters, we "jump over to the other hemisphere" further toward a northern direction and reaching Western North America. Here, the terrain dips slightly to the right (East), providing an excellent opportunity to present a species-wise accurate (unfortunately a never be scale-accurate) sample of the Redwood forests and the Temperate zone Pacific coniferous rainforests.
The central element is the "redwood grove" surrounded by a series of associate species such as the Douglas fir (*Pseudotsuga menziesii var. menziesii*), the Grand fir (*Abies grandis*), the Incense cedar (*Calocedrus decurrens*), and the “Port Orford Cedar” of Lawson’s cypress (*Chamaecyparis lawsoniana*). Joining them are the California nutmeg (*Torreya californica*), and two characteristic Western North American maples: the Bigleaf maple (*Acer macrophyllum*) and the Vine maple (*Acer circinatum*). One will find here some Cascara buckthorns (Rhamnus purshiana) once with nice smooth bark, as well the magnificent ornaments of these western forests: the white flowering Saskatoon berry (*Amelanchier alnifolia*), the white-crowned flowers of the Pacific dogwood (*Cornus nuttallii*) and the Red-flowering currant (*Ribes sanguineum*) which latter reddens deep under the forest canopy in early spring.

We continue heading north then Northwest. As it rises, the terrain becomes drier. Adapting to the natural topography—and making the most out of the available microrelief, Atlantic Eastern North America is divided to three sections separated by a rather dry “hilltop” where elements of "Dry North America" get space including trees and shrubs of the Great Plains, the Rockies the Basin and Ranges areas, and even the elements of the Sierra Nevada.

Eastern North America (1280–1450 m, 1450–1540 m)
The core of a rich woody flora is already thriving here. From the slopes of the Appalachian Mountains, here is the Yellow poplar (*Liriodendron tulipifera*), the American sweetgum *(Liquidambar styraciflua*), both evergreen and deciduous magnolias (*Magnolia grandiflora, M. tripetala*), American hornbeam (*Carpinus caroliniana*) and Hophornbeam (*Ostrya virginiana*), Sugar maple (*Acer saccharum*), and the Pagoda dogwood (*Cornus alternifolia);* in the lower canopy layers already in early spring’s golden-flowering spicebush (*Lindera benzoin*), Eastern flowering dogwood (*Cornus florida*), American plum (*Prunus americana*) and shrubs like the Sweet spire (*Itea virginica*), Flowering raspberry (*Rubus oforatus*) and the Carolina allspice (*Calycanthus floridus*), magnificent red-flowering bushy Red buckeye (*Aesculus pavia*). The Conifers are represented here by a group of Eastern hemlock (*Tsuga canadensis*), Eastern white- and Red- cedars (*Thuja occidentalis, Juniperus virginiana*). This is currently the most densely planted section of the nature trail... just another year or two, we will truly feel ourselves somewhere on slopes or foothills- the “piedmont” - of the Appalachians.

Dry North America (1450–1540 m)
The "mezotherm" (moist-temperate) part of Eastern North America concludes after a clearing of a former landscaping vista at 1400 m. Crossing it and, soon we encounter the trees and shrubs of the prairies, the

Rocky Mountains, and the dry basins and plateaus and mountains to the west, including the summer dry Mediterranean slopes of the Sierras and the Coast Ranges; this segment is yet in its rather early phase yet Western juniper (*J. scopulorum*), Ponderosa pine (*Pinus ponderosa*), Lodgepole pine (*Pinus contorta* var. *latifolia*), Arizona cypresses (*Cupressus arizonica*) are already there as well as Kentucky coffee tree (*Gymnocladus dioicus*), bur oak (*Quercus macrocarpa*), and Netleaf hackberry (*Celtis reticulata*). Or to consider America's summer-dry mediterranean climate the California buckeye (*Aesculus californica*) and Wavyleaf barberry (*Berberis pinnata*).

After the "Dry America" section—as the soil conditions improve and the slope becomes less exposed—the plants of Eastern America return (1540-1650 m) as continuation of the forest elements of Eastern North America section as seen before, between 1450–1540 m.

Dry Europe (1650–1835 m) and the adjacent Mediterranean region

While we walked through temperate Europe at the beginning of our stroll, the plants of the dry zones would not thrive on the alluvial soil near the stream. Therefore, based on ecological factors such we have seen in the case of China and Eastern North America we separated the drought resistant mediterranean-submediterranean, submeridional and dry continental woody flora elements to higher-lying sections of the trail.

We cross a walkway at 1650 m, and then another at 1800 m. Here, we can already take stock of a series of plants, including the Cedar of Lebanon (Cedrus libani), Lebanon oak (*Quercus libani*) and Trojan oak (*Quercus trojana*), evergreen holly oak (*Quercus ilex*), Kermes oaks (*Quercus coccifera*), and green olives (*Phillyrea latifolia*). This section will be a submeridional garden of Eden if - with your support, the plantation can be continued...

And here at the end of the gentle downslope, we have arrived back at the old sycamore maple tree and the already seen 240-meter marker post. Turning right here, we leave the nature trail at the same point where we began our walk a good hour, or a few hours ago.